

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/40/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215210943
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2215210943.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a členiek senátu: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Gabriela Brišková, v právnej veci žalobcu: T. X., nar. XX.X.XXXX, bytom X., P. W. XXXX/XX, zastúpeného spoločnosťou: LG Legal, s.r.o., IČO: 47 255 692, so sídlom Bratislava, Seberíniho 9, proti žalovanému: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Generálnej prokuratúry, so sídlom Bratislava, Štúrova 2, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 12C/299/2015-334 zo dňa 13. novembra 2019, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý zvyškový zamietajúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.
- II. Napadnutý výrok o náhrade trov konania m e n í tak, že žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacích konaní v časti nároku nemajetkovej ujmy v plnom rozsahu z prisúdenej sumy 3.210,- Eur a žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacích konaní v časti nároku majetkovej škody v rozsahu 16 %.
- III. Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (tretím v poradí) súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku nároku o zaplatenie náhrady škody vo výške 2.402,75 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 196.790,- Eur zamietol (prvý výrok v poradí) a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 94 % (druhý výrok v poradí).
2. Súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou § 15 ods. 1, ods. 2, § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len zákon o zodpovednosti za škodu), s poukazom na procesné ustanovenia § 255 ods. 1, ods. 2, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku.
3. Prvoinštančný súd právne uzavrel, že námietka premlčania nároku bola dôvodná a preto v zostávajúcej časti nároku žalobcu vo vzťahu voči druhému zástupcovi štátu - Generálnej prokuratúre SR žalobu zamietol. Pričom vychádzal zo skutočnosti, že dňa 22.12.2014 žalobca podal žalovanému v podateľni sídla prvého zástupcu štátu - Ministerstva spravodlivosti SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. V žiadosti označil dve nezákonné rozhodnutia, z ktorých si uplatňuje náhradu škody, a to rozhodnutie o väzbe a rozhodnutie prvostupňového súdu, ktorým súd uznal poškodeného za vinného. V danom prípade potom zástupca nemal dôvod postúpiť žiadosť Generálnej prokuratúre SR. Žalobcovi bolo konečné rozhodnutie odvolacieho súdu v trestnej veci (v poradí druhé)

doručené dňa 2.3.2012, jeho právnej zástupkyňi dňa 6.3.2012, týmto dňom začala plynúť premlčacia lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody, ktorá tak uplynula dňom 6.3.2015. Žalobca podal žalobu 8.6.2015, a teda po uplynutí premlčacej lehoty, k neplynutiu lehoty počas predbežného prerokovania (a tým predĺženiu premlčacej lehoty), nedošlo, žiadosť pred podaním žaloby (resp. jej zmeny) nebola preukázateľne podaná.

4. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovanému, ktorý bol v podstatnej časti v spore úspešný priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu úspechu (3 % žalobca proti 97 % žalovaný).

5. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorým navrhol rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť (suma 199.194,75 Eur), priznať mu voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % ako aj nárok na náhradu trov všetkých troch odvolacích konaní vo výške 100 % s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b), c), f), h) Civilného sporového poriadku. Argumentoval tým, že na poslednom pojednávaní na okresnom súde sa konajúca sudkyňa pred vynesením rozsudku dopustila konania, ktoré zásadným spôsobom spochybňuje jej nestrannosť voči žalobcovi, keď vyslovene obvinila žalobcu z pokračovania v osočovaní maďarskej národnosti a súčasne aj uviedla, že podklady k týmto jej tvrdeniam nie sú v spise nijako podchytené. Takéto konanie sudkyne okresného súdu nemožno považovať za nestranné a to práve pre jej negatívny a jednostranný postoj voči žalobcovi, ktorý vôbec nevychádza z prejednávanej veci, ale len údajných poznatkov, ktoré sa z neznámych dôvodov rozhodla konajúca sudkyňa sama zhromaždiť a na pojednávaní ich konštatovať ako fakty a to bez toho, aby dala žalobcovi aspoň možnosť sa s takými údajnými dôkazmi oboznámiť a následne sa k nim aj vyjadriť. Konajúca sudkyňa bez akýchkoľvek dôkazov označila žalobcu za osobu, ktorá pokračuje v osočovaní maďarskej menšiny, čím porušila prezumpciu nevinoty žalobcu, čo je v príkrom rozpore s požiadavkou nestrannosti súdu (poukaz na uznesenie NS SR sp. zn. 4MCdo 17/2009, rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 242/2018). Napriek tomu, že v danom prípade k zrušeniu a ani k zmene právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia nedošlo, tak aplikačná prax považuje túto podmienku za splnenú aj právoplatnosťou oslobodzujúceho rozsudku (napr. I. ÚS 540/2016 alebo sp. zn. 4Cdo/66/2018). Žalobca túto prax nijako nespochybňuje a v súdnom konaní, v ktorom je zastúpený advokátom na ňu aj reagoval, keď presne označil aj uznesenie o vznesení obvinenia, no neexistuje dôvod predpokladať, že by žalobca už v čase, keď mu bol doručený oslobodzujúci rozsudok vedel, že to znamená splnenie podmienky o zrušení uznesenia o vznesení obvinenia z prípravného konania a vznik žalovateľnosti nároku na náhradu škody, ktorá žalobcovi mohla (mala) vzniknúť v danej trestnej veci. Žalobca týmito vedomosťami nedisponoval a ani relevantná právna úprava, pri ktorej platí nevyvrátiteľná domnienka jej znalosti, exaktne neobsahuje takúto úpravu, naopak tieto skutočnosti vyplývajú „len“ z aplikačnej praxe, ktorej znalosť pri laikoch nie je možné bez ďalšieho predpokladať, resp. jej neznalosť im klásť na ťarchu a tých z výsostne formálnych dôvodov ich fakticky zbavovať oprávnených nárok. Žalobca sa o týchto skutočnostiach dozvedel až od svojho právneho zástupcu, ktorý ho v tejto veci zastupuje a preto boli z jeho strany dodržané premlčacieho doby, tak subjektívne podľa § 19 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu ako aj objektívna podľa § 19 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu. Právoplatné rozhodnutie o oslobodení nespôsobuje vznik škody, ale len deklaruje, že tu predtým k nezákonnému konaniu (rozhodnutiu) došlo, čo však predstavuje len jeden z troch predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu (protiprávnosť, škoda a kauzálny nexus). Žalobca sa až od svojho právneho zástupcu pri prvej porade (spojenej s prevzatím zastupovania) dozvedel, že mu v danom prípade vznikla škoda, že mu vznikol nárok na náhradu škody ako aj na nemajetkovú ujmu a tiež, že tieto nároky má voči žalovanému. V konaní pred okresným súdom pritom nebolo žalovanou nijako preukázané, hoc to žalobca poprel, že by mal v čase doručenia oslobodzujúceho (trestného) rozsudku vedomosť o škode, ktorá mu vznikla. Žalobca v konaní pred okresným súdom pritom uviedol, že premlčacia doba začala plynúť až dňa 3.12.2014 (bod 12 napadnutého rozsudku), napriek tomu sa však okresný súd k uvedenému nijako nevyjadril, hoc sa jedná o zásadné tvrdenie pre výsledok tohto sporu, čím okresný súd zaťažil napadnutý rozsudok v tejto časti aj vadou nepreskúmateľnosti. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25 Cdo 1029/2008 ohľadom plynula subjektívne premlčacej doby a zároveň na to, že v spotrebiteľských sporoch aplikačná prax tiež vychádza z premisy, že spotrebiteľ sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel pri prvej porade so svojim právnym zástupcom, ak v konaní nie je preukázaný skorší dátum. Postavenie žalobcu (ako ktorejkoľvek inej osoby, ktorá bola nezákonne obvinená alebo aj obžalovaná) pritom je a vždy aj bolo voči žalovanej nepomerne horšie/ťažšie/nevyrovnannejšie ako je postavenie spotrebiteľa voči akémukoľvek dodávateľovi (poukaz aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24C/98/2014). V danom prípade začala plynúť trojročná premlčacia doba až 3.12.2014 a nie 2., resp. 6.3.2012 ako to tvrdí okresný súd v napadnutom rozsudku (bod 16) a preto žalobcom uplatnené nároky sú uplatnené v

rámci premlčacej doby. Ak by sa aj odvolací súd stotožnil s argumentáciou žalovaného, podľa ktorého k premlčaniu malo dôjsť 6.3.2015, žalobca poukazuje na to, že nemohlo dôjsť k premlčaniu nároku žalobcu, a to z dôvodu, že žalobca prerokoval svoj nárok riadne a včas. Žalobca v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku presne a nezameniteľne uviedol skutkový stav svojej veci, taktiež presne zdôvodnil okolnosti, z ktorých odvodzuje výšku požadovanej majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy, ktoré možno zhrnúť ako štvormesačná väzba a šesťročné rozhodovanie o nevine. Žalobca pritom presne označil a aj pripojil rozhodnutie, ktorým bol vzatý do väzby ako aj odcudzujúci a oslobodzujúci rozsudok. To, že žalobca vo svojej žiadosti presne neoznačil aj rozhodnutie o vznesení obvinenia nespôsobuje, že by bol jeho nárok (mimo samotnej väzby) nedôvodný. Žalovaný od doručenia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a okresný súd od doručenia žaloby disponovali oslobodzujúcim rozsudkom voči žalobcovi, ktorému muselo nevyhnutne predchádzať aj uznesenie o vznesení obvinenia ako *conditio sine qua non*. Nárok na náhradu škody ako aj nemajetkovej ujmy si žalobca uplatnil okrem samotnej žaloby už aj v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a uviedol v nich rozhodujúce skutočnosti, pre ktoré si ich uplatňuje. Už samotná požiadavka predbežného prerokovania nároku, akokoľvek zákonodarcom dobre mienená, predstavuje v praxi len zákonnú obštrukciu v prospech určených škodcov, ktorá sťažuje adresátom práva domôcť sa ich nárokov. Ústavný súd konštantne „hodnotí aj rozhodnutia všeobecných súdov, ktorými boli zákony a podzákonné úpravy (vrátane noriem týkajúcich sa výkladu alebo platnosti právneho úkonu) interpretované v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, napr. v dôsledku prílišného formalizmu (IV. ÚS 192/08, IV. ÚS 1735/07, I. ÚS 26/2010, I. ÚS 640/2014)“. Žalovaný mal posudzovať žiadosť ako celok a hlavne podľa obsahu, nie podľa označenia rozhodnutí, ktoré žalobca v žiadosti uviedol. V žiadosti o predbežné prerokovanie návrhu postačuje uviesť skutkový stav a vôbec nie je potrebné uviesť konkrétne rozhodnutie, na základe ktorého mala žalobcovi vzniknúť škoda. Poukázal na Komentár k zákonu o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci kde sa uvádza: „V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že v zmysle platnej právnej úpravy pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný - vychádza sa tu z opisu rozhodujúcich skutočností v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody; nie je podstatné to, ako poškodený, resp. žiadateľ o náhradu škody právne kvalifikoval svoj uplatnený nárok v tejto žiadosti. Žalovaný disponuje celým aparátom a právnym oddelením, ktoré sa zameriava výlučne na náhradu škody voči štátu, a teda argumentácia, že žalovaný posúdil návrh len čisto formalisticky - podľa označenia, nemôže v právnom štáte obstáť. Poukázal na § 16 ods. 1, 2 zákona o zodpovednosti za škodu s tým, že ak mal žalovaný za to, že nebol v celom rozsahu príslušný na prejednanie nároku žalobcu, bol žalovaný povinný už žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v nepríslušnej časti postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žalobcu (§ 4 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu). Žalobca reflektuje na skutočnosť, že jeho nároky vznesené ohľadne väzby boli už právoplatne rozhodnuté a preto ostatné konanie pred okresným súdom, z ktorého vzišiel napadnutý rozsudok, ktorý sa napáda týmto odvolaním sa týkajú už „len“ nárokov v súvislosti s nezákonným trestným stíhaním žalobcu. Zo žalovaného nároku právoplatne nie je rozhodnuté o škode vo výške 2.404,75 Eur, ktorá predstavuje náhradu trov právneho zastúpenia v trestnom konaní a nemajetkovej ujme vo výške 196.790,- Eur. Okresný súd porušil § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku, keď nerešpektoval záväzný právny názor odvolacieho súdu vyjadrený v bode 61 uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa sp. zn. 9Co/134/2018 zo dňa 25.6.2019. Žalobcovi už bola právoplatne priznaná nemajetková ujma a to vo výške 3.210,- Eur, čiže v tejto časti bol úspešný na 100 % a zo žalovanej škody v sumárnej sume 5.274,13 Eur (1.951,72 Eur ako náhrada mzdy za čas strávený vo väzbe, 36,75 Eur ako náhrada zaplatených odvodov a 3.285,66 Eur ako náhrada trov právneho zastúpenia v trestnom konaní) bola žalobcovi doteraz už právoplatne priznaná sumárna suma vo výške 2.217,02 Eur (1.817,06 Eur ako náhrada mzdy za čas strávený vo väzbe a 399,96 Eur ako náhrada trov právneho zastúpenia v trestnom konaní), čo predstavuje 42,04 % zo žalovanej škody, t. j. žalovaný by mal pri tomto nároku nárok na náhradu trov vo výške 15,92 %. Inými slovami, už aj podľa napadnutého rozsudku, ktorého správnosť žalobca spochybňuje však platí, že v jednej časti konania (nemajetková ujma) uspel žalobca v plnom rozsahu a v druhej časti konania (náhrada škody) uspel v rozsahu 42,04 %, čiže celkovo by už len za tohto stavu mal mať žalobca (nie žalovaný) nárok na náhradu trov konania a to vo výške 84,08 % a nie žalovaný na 94 % ako to nesprávne určil okresný súd v napadnutom rozsudku. Okrem toho žalobca uspel aj v oboch doterajších odvolacích konaniach, o čom okresný súd nijako nerozhodol.

6. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný tak, že napadnuté rozhodnutie navrhuje ako vecne správne potvrdiť. Žalobca si žalobou doručenou okresnému súdu dňa 8.6.2015 uplatňoval svoje nároky v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu iba z titulu nezákonných súdnych rozhodnutí: rozhodnutie o väzbe

a rozhodnutie okresného súdu, ktorým bol žalobca uznaný za vinného zo skutkov v zmysle obžaloby. Až následne v písomnom podaní zo dňa 7.1.2016 namiesto v žalobe označeného odsudzujúceho rozsudku okresného súdu označil za nezákonné uznesenie policajného orgánu zo dňa 28.8.2006 o vznesení obvinenia, pričom svoj nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy si aj vo vzťahu k uvedenému právnomu titulu naďalej uplatňoval voči Ministerstvu spravodlivosti SR, ako príslušnej právnickej osobe konajúcej za štát (napriek právnomu zastúpeniu v konaní). Z § 19 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu vyplýva, že trojročná subjektívna premlčacia lehota na podanie žaloby sa počíta odo dňa, keď sa poškodený o škodu dozvedel s tým, že ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zrušené právoplatné rozhodnutie. Zo spisu Krajského súdu Trnava sp. zn. 6To/81/2011 vyplýva, že žalobca (ako obžalovaný) aj jeho právna zástupkyňa boli prítomní na verejnom zasadnutí krajského súdu dňa 12.1.2012, na ktorom bolo vyhlásené uznesenie odvolacieho súdu č. k. 6To/81/2011-326, ktorým bolo odvolanie okresného prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 1T/199/2007-313 zo dňa 4.5.2011, zamietnuté. Pri vznesení námietky premlčania vychádzala Generálna prokuratúra SR zo skutočnosti, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo žalobcovi a jeho právnej zástupkyňi oznámené dňa 12.1.2012 vyhlásením na verejnom zasadnutí (§ 179 ods. 1 Trestného poriadku), na ktorom boli obaja osobne prítomní, preto bolo namietané, že premlčacia lehota uplynula dňa 12.1.2015, pričom až v písomnom podaní zo dňa 7.1.2016 (ktoré bolo okresnému súdu doručené 11.1.2016) označil žalobca vo veci sp. zn. 12C/299/2015 za nezákonné uznesenie policajného orgánu z 28.8.2006 o vznesení obvinenia, namiesto v žalobe označeného odsudzujúceho rozsudku okresného súdu. Navyše dňom vyhlásenia uznesenia odvolacieho súdu nadobudol oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 1T/199/2007-313 zo dňa 4.5.2011, v spojení s uznesením Krajského súdu Trnava č. k. 6To/81/2011-326 zo dňa 12.1.2012, právoplatnosť t.j. 12.1.2012. Ak by sa aj odvolací súd stotožnil s výkladom, ktorý uplatnil okresný súd, keď zvyšné nároky žalobcu z dôvodu premlčania, vychádzajúc zo skutočnosti, že žalobcovi bolo rozhodnutie odvolacieho súdu v trestnej veci zo dňa 12.1.2012 doručené 2.3.2012 a jeho právnej zástupkyňi 6.3.2012, preto okresný súd považoval nárok žalobcu za premlčaný z dôvodu uplynutia premlčacej lehoty dňom 6.3.2015 - tak nárok žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy z titulu uznesenia o vznesení obvinenia je i tak premlčaný, nakoľko žaloba bola na súde podaná 8.6.2015, pričom až v písomnom podaní zo dňa 7.1.2016 (doručenom súdu 11.1.2016) označil žalobca za nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia. Navyše trovy za poskytnuté právne služby v trestnom konaní boli žalobcovi (obžalovanému) vyúčtované jeho vtedajšou právnu zástupkyňou Mgr. X. faktúrami č. 2007/048, č. 2008/149 a č. 2012/02, t.j. faktúrami vystavenými v roku 2007, 2008 a vo februári 2012, preto ku dňu doručenia vyššie označeného rozhodnutia odvolacieho súdu v trestnej veci žalobcu (ako obžalovaného) jeho právnej zástupkyňi, t.j. dňa 6.3.2012, bola žalobcovi známa aj výška škody predstavujúca trovy trestného konania. Premlčanie práva na náhradu škody v predmetnej veci treba posudzovať podľa § 19 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu a začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty počítať odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zrušené právoplatné rozhodnutie, t.j. odo dňa doručenia (oznámenia) uznesenia Krajského súdu Trnava č. k. 6To/81/2011-326 zo dňa 12.1.2012. Žiaden nárok žalobcu uplatnený v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu nebol s Generálnou prokuratúrou SR, ako príslušným orgánom, predbežne prerokovaný v zmysle § 15 v spojení s § 16 tak, ako to bolo namietané vo vyjadrení žalovanej sp.zn. 2Kc10/19/2200-5 zo dňa 30.10.2019. Žalobca bol pri predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody z titulu nezákonných súdnych rozhodnutí, ktorý bol uplatnený písomnou žiadosťou podanou na Ministerstve spravodlivosti SR, ako aj v súdnom konaní vedenom na okresnom súde zastúpený advokátom, t.j. kvalifikovanou osobou znalou práva, vrátane právnej úpravy vyplývajúcej zo zákona o zodpovednosti za škodu, preto nedostatky pri predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody, na ktoré bolo poukazované vo vyjadrení sp. zn. 2Kc 10/19/2200-5 zo dňa 30.10.2019, nemožno ospravedlňovať prílišným formalizmom.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranami, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, c/, f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať

alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), bez potreby doplnenia dokazovania, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je voči zamietajúcemu (zvyškovému) výroku je nedôvodné, preto v tejto časti napadnutý výrok podľa § 387 CSP potvrdil, voči výroku o náhrade trov konania je odvolanie dôvodné, preto tento výrok postupom podľa § 388 CSP zmenil.

8. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 12C/199/2015-104 zo dňa 18.1.2016 (prvým v poradí) žalobu zamietol, žalobcovi uložil zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 16,33 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

9. Uznesením č. k. 25Co/205/2016-127 zo dňa 28.2.2017 odvolací súd na odvolanie žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že uložil súdu prvej inštancie odstrániť procesné pochybenie, ktorého nedostatok spôsobil aj nutnosť zrušenia, a to už podľa aktuálne účinného CSP (zmena žaloby - § 139 a nasl. CSP), teda rozhodne o zmene žaloby, následne znova posúdi žalobou uplatnený nárok vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania (po oboznámení sa s obsahom trestného spisu), ktoré je nevyhnutné vyhodnotiť v súlade s § 191 CSP a potom vo veci znova rozhodne, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, tieto posúdi z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení, pričom rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s § 220 ods. 2 CSP.

10. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 12C/299/2015-172 zo dňa 30.11.2017 (druhým v poradí) uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi 3.300,54 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol, žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

11. Rozsudok č. k. 9Co/134/2018-263 zo dňa 25.6.2019 odvolací súd I. výrokom odvolanie žalobcu proti vyhovujúcemu výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie odmietol a II. výrokom napadnutý zamietajúci zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2.126,49 Eur a to do troch dní od právoplatnosti, v sume 651,76 Eur potvrdil a vo zvyšnej časti vrátane závislého výroku o náhrade trov konania zrušil a v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že uložil súdu prvej inštancie ďalej v zmysle vysloveného právneho názoru v časti (zamietnutého) nároku týkajúceho sa uznesenia Okresného riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteného vyšetrovania v Dunajskej Strede č. ORP-1041/OZV-DS-2006 zo dňa 28.8.2006, so žalovanou Slovenskou republikou, konajúcou prostredníctvom Generálnej prokuratúry SR, za dodržania postupu uvedeného v odseku 58, opätovne posúdi uplatnený nárok žalobcu týkajúci sa označeného rozhodnutia s prihliadnutím na zákon o zodpovednosti za škodu a vo veci opätovne rozhodne, pričom svoje rozhodnutie i v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP riadne odôvodní. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne o trovách prvoinštančného (vrátane trov Slovenskej republiky konajúcej prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR) i o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

12. Predmetom konania na súde prvej inštancie bola pôvodne požiadavka žalobcu na zaplatenie sumy 205.274,13 Eur (pozostávajúcej z nemajetkovej ujmy vo výške 200.000,- Eur z dôvodu zásahu do jeho základných ľudských práv a slobôd, s poukazom na § 17 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu, majetkovej škody vo výške 5.274,13 Eur pozostávajúcej zo sumy 1.951,72 Eur ako náhrada mzdy za čas strávený vo väzbe (štyri mesiace), zo sumy 36,75 Eur ako úhrady odvodov, ktoré uhradil zamestnávateľovi a zo sumy 3.285,66 Eur ako náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré mu vznikli v súvislosti s konaním, v ktorom mu bola obmedzená osobná sloboda), pričom žalobca za nezákonné označil uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. Tp/62/06 zo dňa 31.8.2006 o vzatí do väzby a uznesenie Okresného riaditeľstva PU, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteného vyšetrovania v Dunajskej Strede č. ORP-1041/OYV-DS-2006 zo dňa 28.8.2006 o vznesení mu obvinenia (v súlade s pripustením zmeny žaloby uznesením okresným súdom č. k. 12C/299/2015-134 zo dňa 11.8.2017).

13. Po zohľadnení vyhovujúceho výroku (prvý v poradí) rozsudku Okresného súdu č. k. 12C/299/2015-172 zo dňa 30.11.2017 (1.694,92 Eur náhrada mzdy + 90,62 Eur trovy právneho zastúpenia a nemajetkovej ujmy 1.515,- Eur), zmeňujúceho II. výroku rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 9Co/134/2018-263, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.126,49 Eur a v sume 651,76 Eur (bola potvrdené zamietnutie žaloby), zostala predmetom konania na súde

prvej inštancie suma 199,194,75 Eur pozostávajúca zo sumy 196.790,- Eur (nemajetková ujma) a suma 2.402,75 Eur (majetková škoda - trovy právneho zastúpenia).

14. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobu zamietol v sume 199.194,75 Eur (196.790,- Eur + 2.402,75 Eur) a to s poukazom na odvolacie argumenty uplatnené odvolateľom.

15. Podľa § 49 ods. 1 CSP sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti, ods. 2 vylúčený je i sudca, ktorý prejednával a rozhodoval ten istý spor na súde inej inštancie, ods. 3 dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

16. Podľa § 52 ods. 1 CSP strana má právo z dôvodov uvedených v § 49 uplatniť námietku zaujatosti, ods. 2 v námietke zaujatosti musí byť okrem všeobecných náležitostí podania uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, kedy sa strana uplatňujúca si námietku o dôvode vylúčenia dozvedela a dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti podľa prvej vety, súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Ustanovenia o odstraňovaní väd podania sa nepoužijú.

17. Podľa § 53 ods. 1 CSP námietku zaujatosti je potrebné uplatniť najneskôr do siedmich dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Na neskôr uplatnenú námietku zaujatosti súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

18. Odvolací súd považuje za potrebné najskôr sa vyjadriť k (odvolacej) námietke (zaujatosti) žalobcu týkajúcej sa konania sudkyne okresného súdu opísaného žalobcom v jeho odvolaní, v ktorom poukázal na to, že sa sudkyňa pred vynesením rozsudku dopustila konania, ktoré zásadným spôsobom spochybňuje jej nestrannosť voči žalobcovi, keď vyslovene obvinila žalobcu z pokračovania v osočovaní maďarskej národnosti a súčasne aj uviedla, že podklady k týmto jej tvrdeniam nie sú v spise nijako podchytené. Z obsahu spisu vyplýva, že napadnutý rozsudok bol vyhlásený na pojednávaní dňa 13.11.2019, ktorého sa osobne zúčastnil žalobca ako aj jeho právny zástupca, pričom rozsudok súdu prvej inštancie bol napadnutý odvolaním žalobcu zo dňa 13.1.2020, doručeným súdu prvej inštancie dňa 15.1.2020. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že keďže v zmysle § 53 ods. 1 CSP žalobca neuplatnil námietku zaujatosti v zákonnej lehote (7 dní), hoci namieta konanie zákonnej sudkyne na pojednávaní zo dňa 13.11.2019, odvolací súd na námietku zaujatosti neprihliadal (§ 53 ods. 1 veta druhá pred bodkočiarkou CSP), teda o nej ani nerozhodoval.

19. Pokiaľ ide o odvolací argument žalobcu (v zmysle § 365 ods. 1 písm. c/ CSP), že v konaní rozhodol vylúčený sudca (alebo nesprávne obsadený súd), odvolací súd konštatuje, že o vylúčení zákonnej sudkyne z dôvodu jej (prípadnej) ne/zaujatosti vo veci postupom podľa § 54 CSP nebolo doteraz nadriadeným súdom rozhodnuté (s poukazom aj na uvedené v odseku 18). Zároveň konštatuje, že okrem vyjadrenia zákonnej sudkyne na pojednávaní dňa 13.11.2019, na ktoré poukázal žalobca v odvolaní, a ktorého priebeh si odvolací súd (aj) vypočul z nahrávky z pojednávania zo dňa 13.11.2019, neobsahuje spisový materiál iné vyjadrenia sa zákonnej sudkyne týkajúce sa osobného konania žalobcu mimo prejednáwanej veci (a ani na iné vyjadrenie zákonnej sudkyne žalobca počas celého konania na súde prvej inštancie nepoukázal). Z obsahu spisu teda vyplýva, že zákonná sudkyňa na pojednávaní dňa 13.11.2019 v rámci postupu podľa § 181 ods. CSP, tesne predtým ako oboznámila prítomných s predbežným právnym posúdením, k osobe žalobcu uviedla, že síce nevie aké má morálne zásady žalobca, že facebooková sieť je verejná, že vie o tom, že žalobca pokračoval v osočovaní maďarskej menšiny aj v nasledujúcich obdobiach, minimálne do druhého rozhodovania (rozsudkom), pretože to tam videla, že nevie na čo sa hrá pred svojou matkou, ale na Facebooku naďalej dáva heslá obdobné, pre ktoré bol riešený. Zákonná sudkyňa sa dňa 24.1.2020 (čl. 351) vyjadrila tak, že vo veci sa necíti byť subjektívne zaujatá, ku konaniu žalobcu sa vyjadrila, po vyhlásení rozsudku, že má za to, že Facebook ako sociálna sieť je verejná, poznatky z nej získava široká verejnosť, o konaní sa dozvedela z verejného zdroja, že súd má pôsobiť na zúčastnených aj výchovne, preto uviedla, že o jeho konaní (keďže opakovanie poukazoval na svoje morálne zásady) vie. S ohľadom na uvedené sa odvolací súd s námietkou žalobcu nestotožnil, keď dôvody vznesené žalobcom nie sú spôsobilé spochybniť

nezaujatost' zákonnej sudkyne v preskúmvanej veci, a teda vo veci (aj napadnutého rozsudku) podľa odvolacieho súdu nerozhodoval vylúčený sudca, teda dôvod § 365 ods. 1 písm. c/ CSP nebol naplnený. V tejto súvislosti odvolací súd dopĺňa, že síce zákonná sudkyňa sa v rámci procesného postupu podľa § 181 ods. 2 CSP vyjadrovala aj k osobe žalobcu v súvislosti s jeho konaním mimo prejednávanej veci, čo jej ustanovenie § 181 ods. 2 CSP neukladá, ale zároveň ak mala v úmysle výchovne pôsobiť na žalobcu, ňou zvolený postup nemožno považovať za adekvátny situácii tesne predtým ako vo veci vydala svoje (tretie) rozhodnutie v poradí. Odvolací súd konštatuje, že ak mala v úmysle aj výchovne pôsobiť na žalobcu, mohla postupovať v súlade čl. 7 ods. 2 Základných zásad CSP a viesť strany sporu k zmierlivému vyriešeniu sporu, avšak tu už aj oveľa skôr.

20. Rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd v napadnutom zamietajúcom výroku potvrdil, pretože je vecne správny. Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal podľa odvolacieho súdu náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností pre posúdenie dôvodnosti žalobného návrhu na priznanie náhrady škody. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s čl. 15 a § 191 ods. 1 CSP podľa odvolacieho súdu dospel aj k správnym skutkovým záverom, na vec aplikoval prislúchajúce zákonné ustanovenia a na ich základe vyvodil aj správne právne závery a dôvody, ktoré ho viedli k zamietnutiu žaloby aj dostatočne, v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP vysvetlil, pričom sa vysporiadal s rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj s relevantnými argumentmi sporových strán.

21. V danej veci sa súd prvej inštancie na základe námietky premlčania nároku na náhradu škody uplatňovaného žalobcom podľa osobitného zákona o zodpovednosti za škodu ako prvým zaoberal tým, či žaloba bola podaná voči žalovanému konajúcemu (prostredníctvom Generálnej prokuratúry SR) ohľadom zvyškového žalobného nároku v lehote stanovenej zákonom o náhrade škody v § 19 ods. 1 a rozhodol vo veci na základe dostatočných zistení o tejto podstatnej skutočnosti.

22. Podľa ustanovenia § 19 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

23. Podľa ustanovenia § 19 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu premlčacia lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

24. Premlčaním sa rozumie márne uplynutie doby stanovenej v zákone pre vykonanie práva; znamená výrazné oslabenie subjektívneho práva oprávnenej strany, lebo premlčaním síce jeho nárok nezaniká, nemôže však byť súdom priznaný, ak sa povinný pred súdom bráni uplatnenému právu námietkou premlčania. Účelom premlčania je stimulovať oprávnených k včasnému výkonu subjektívnych občianskych práv (pohľadávok) a tiež čeliť tomu, aby povinní neboli vystavení po časovo neurčitú dobu donucujúcemu zákroku (tzv. vynúiteľnosti zo strany súdov). Tým inštitútom premlčania čelí v súlade s požiadavkou právnej istoty existencii dlhotrvajúcich občianskoprávných subjektívnych práv a im zodpovedajúcim právnym povinnosťam.

25. Právo na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci podlieha premlčaniu. Právna úprava premlčania nie je v zákone o zodpovednosti za škodu komplexná, keďže tento právny predpis upravuje iba premlčaciu lehotu práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci a osobitný prípad prerušenie jej plynutia. Ostatné otázky premlčania práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci sa v zmysle § 25 zákona o zodpovednosti za škodu spravujú ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Platná právna úprava rozlišuje objektívnu a subjektívnu lehotu premlčania práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci.

26. Ak sa strana sporu dovoľá premlčania, nemôže súd premlčané právo (nárok) priznať; žalobu v takomto prípade zamietne. Ak bola v konaní uplatnená námietka premlčania, je na súde, aby sa v súlade so zásadou hospodárnosti konania obsiahnutou v čl. 17 Základných zásad CSP, prednostne zaoberal otázkou premlčania práva, pokiaľ to vedie k rýchlejšie a účinnejšie k vydania rozhodnutia vo veci samej, a nie o nároku samotnom.

27. Rozhodujúcou skutočnosťou pre priznanie nároku v danom prípade je posúdenie vznesenej námietky premlčania. Predovšetkým je potrebné posúdiť, kedy sa žalobca dozvedel o škode, keďže rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 1T/199/2007-313 zo dňa 4.5.2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 6To/81/2011-326 zo dňa 12.1.2012 (ktorým zamietol odvolanie okresného prokurátora proti rozsudku) bol žalobca spod obžaloby právoplatne dňa 12.1.2012 oslobodený. Pričom v konaní nebolo sporné (s poukazom na obsah trestného spisu sp. zn. 1T/199/2007), čo aj konštatoval súd prvej inštancie, že uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 6To/81/2011-326 zo dňa 12.1.2012 bolo žalobcovi doručené dňa 2.3.2012 a jeho právnej zástupkyňi (v trestnom konaní) dňa 6.3.2012. Súd prvej inštancie uzavrel, že dňom 6.3.2012 začala žalobcovi plynúť premlčacia doba v trvaní troch rokov (§ 19 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu), ktorá uplynula dňom 6.3.2015, pričom žalobca podal žalobcu na okresný súd dňa 8.6.2015, teda po uplynutí premlčacej doby, s čím sa odvolací súd stotožnil.

28. V zmysle § 3 zákona o zodpovednosti za škodu, základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Pre správnu interpretáciu tohto ustanovenia nestačí vychádzať iba z jeho jazykového znenia, teda z doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnuté uplatniť výklad systematický a teleologický. Z hľadiska teleologického výkladu vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedených noriem ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle § 46 ods. 3 Ústavy SR, nemožno lipnúť na formálnom zrušení - zmene tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale splnenie tejto podmienky treba vykladať extenzívne. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, má zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu, došlo pretože sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, rovnaké následky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania, ako logicky i oslobodenie spod obžaloby, pretože nebolo preukázané, že sa stal skutok a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania, resp. o oslobodení spod obžaloby sa trestné konanie končí, čo znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, čo zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priam zasiahli do základných práv jednotlivca. Štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa napokon ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo (porovnaj mutatis mutandis rozsudok NS SR sp. zn. 4MCdo 15/2009, obdobne 3Cdo 194/2010 i 1Cdo 64/2008 a ďalšie). Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona o zodpovednosti za škodu (č. 514/2003 Z. z.) a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. Doterajšia súdna judikatúra konštantne dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi, bola odčinená a dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody sa potom posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. S poukazom na uvedenú konštantnú judikatúru je nutné uzavrieť, že právoplatné rozhodnutie súdu o oslobodení žalobcu spod obžaloby má rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, v dôsledku čoho bola splnená zákonná podmienka pre vznik nároku žalobcu na náhradu škody v súvislosti so žalobcom označeným (nezákonným) rozhodnutím o vzatí do väzby. Odvolací súd poukazuje aj na judikát R 35/1991, v zmysle ktorého, ten proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby má zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Toto právo nemá iba ten, kto si obvinenie zavinil sám a ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, alebo proti komu bolo trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin zodpovedný, alebo že mu bola udelená milosť, alebo že trestný čin bol amnestovaný. K námietke žalobcu, že o neexistuje dôvod predpokladať, že by už v čase, keď mu bol doručený oslobodzujúci rozsudok vedel, že to znamená splnenie podmienky o zrušení uznesenia o vznesení obvinenia prípravného

konania a vznik žalovateľnosti nároku na náhradu škody, ktorá žalobcovi mohla (mala) vzniknúť v danej trestnej veci, a že žalobca sa o týchto skutočnostiach dozvedel až od svojho právneho zástupcu, ktorý ho v tejto veci zastupuje a preto boli z jeho strany dodržané premlčacie doby podľa § 19 zákona o zodpovednosti za škodu, odvolací súd poukazuje na to, že plynutím objektívnej premlčacej doby (§ 19 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu) sa odvolací súd bližšie nezaoberal, keďže mal za to, že uplynula subjektívna premlčacia doba (odsek 27). Pokiaľ ide o skúmanie plynutia subjektívnej premlčacej doby, odvolací súd má za to, že je irelevantné, či a kedy právny zástupca žalobcu ozrejmil (vysvetlil) žalobcovi po právnej stránke, aký následok má rozhodnutie okresného súdu (rozsudkom č. k. 1T/199/2007-313 zo dňa 4.5.2011), ktorým bol žalobca spod obžaloby oslobodený v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 6To/81/2011-326 zo dňa 12.1.2012 (ktorým bolo zamietnuté odvolanie okresného prokurátora proti rozsudku). Podstatnou je zákonná úprava § 19 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu, ktorú okresný súd aplikoval, a z ktorej vyplýva, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je významný moment, kedy sa žalobca dozvedel o škode, teda kedy zistil skutkové okolnosti, z ktorým možno vyvodíť vznik škody ako aj jej rozsah. Pričom v prípade škody z trestného stíhania, posudzovanej podľa úpravy o nezákonnom rozhodnutí, ako je tomu aj v danej veci, keď podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody je zrušenie (právoplatného) rozhodnutia, plynie premlčacia doba o dňa oznámenia (doručenia) rozhodnutia. Odvolací súd poukazuje na to, že (zvyškový) nárok žalobcu pozostáva jednak z majetkovej škody (trovy právneho zastúpenia) ako aj z nemajetkovej ujmy. Pokiaľ zákon o zodpovednosti za škodu v § 19 ods. 1 pri stanovení počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím uvádza, že táto začína plynúť odo dňa doručenia rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie, predpokladá zároveň už aj subjektívnu vedomosť poškodeného o tom, že v okamihu doručenia tohto rozhodnutia už škoda vznikla a táto je objektívne vyčísliteľná v peniazoch, pričom poškodený má zároveň subjektívnu vedomosť o tom, že za túto škodu skutočne zodpovedá štát. Táto situácia, predpokladaná zákonom, nastala v prípade ešte pred samotným zrušením nezákonného rozhodnutia, avšak bola uplatniteľná až odo dňa doručenia rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené nezákonné právoplatné rozhodnutie. Týmto spôsobom sa zákonodarca usiluje zabrániť situácii, aby sa nárok poškodeného na náhradu škody premlčal skôr, než bude uplatniteľný. Ustanovenie § 19 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu má zabrániť tomu, aby bol nárok na náhradu škody premlčaný skôr, než budú splnené zákonné podmienky pre jeho uplatnenie. Opačný výklad § 19 ods. 1 zákona by bol neprimerane reštriktívny a na ťarchu poškodeného, čo nemohlo byť úmyslom zákonodarcu. Podmienka zrušenia, resp. zmeny nezákonného rozhodnutia nemá objektivizovať subjektívnu premlčaciu lehotu, ktorá nevyhnutne nemusí byť viazaná výhradne na subjektívny stav (vedomosť) poškodeného, ktorého predpokladom je, že škoda už existuje, osobitne pokiaľ objektivizácia a požiadavka právnej istoty sú zabezpečené lehotou objektívnou (§ 19 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu). Stanovenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty musí súd posudzovať pre každý prípad jednotlivito a túto nie je možné paušalizovať. Objektivizácia subjektívnej premlčacej lehoty podmienením jej plynutia oznámením o zrušení nezákonného rozhodnutia je v tomto prípade akceptovateľná a na tento prípad sa vzťahuje. Odvolací súd konštatuje, že majetková škoda (náhrada trov obhajoby v trestnom konaní, ktoré sa skončilo oslobodením žalobcu) vznikla predtým ako sa žalobca dozvedel o tom, že je spod obžaloby oslobodený a to ich zaplatením. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že žalobca spolu so žalobou založil na preukázanie nároku na náhradu majetkovej škody. Zúčtovanie nákladov na právne zastupovanie za obdobie od 7.9.2006 do 31.5.2007 (na čl. 38-40), faktúru č. 2007/848 zo dňa 31.5.2007, ktorou si Mgr. Q. X. vyúčtovala na právne zastupovanie za obdobie od 7.9. do 31.5.2007 sumu 42.684,50 Sk z toho 15.000,- Sk (uhradené zálohou), celkom k úhrade suma 27.684,50 Sk, príjmový pokladničný doklad zo dňa 18.9.2006, ktorým Mgr. Q. X. prijala sumu 15.000,- Sk (na čl. 41), zúčtovanie nákladov na právne zastupovanie za obdobie od 1.1.2008 do 31.8.2008 (na čl. 43-44), faktúru č. 2008/149 zo dňa 19.12.2008, ktorou si Mgr. Q. X. vyúčtovala na právne zastupovanie za obdobie od 1.1.2008 do 31.8.2008 sumu 22.743 Sk (na čl.42, príjmový pokladničný doklad zo dňa 16.1.2009, ktorým Mgr. Q. X. prijala sumu 755,01 Eur (na čl. 45), zúčtovanie nákladov na právne zastupovanie za obdobie od 1.1.2009 do 12.1.2012 (na čl. 48-50), faktúru č. 2012/02 zo dňa 23.1.2012, ktorou si Mgr. Q. X. vyúčtovala na právne zastupovanie za obdobie od 1.1.2009 do 12.1.2012 sumu 1.113,78 Eur (na čl. 47), príjmový pokladničný doklad zo dňa 26.1.2012, ktorým Mgr. Q. X. prijala sumu 1.113,78 Eur (na čl. 46). Taktiež nemajetková ujma, ktorú si žalobca žalobou uplatnil sa týka obdobia trestného konania, ktoré bolo ukončené oslobodzujúcim rozsudkom, o čom sa žalobca dozvedel potom ako bolo doručené dňa 6.3.2012 uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 6To/81/2011-326 zo dňa 12.1.2012 (ktorým bolo zamietnuté odvolanie okresného prokurátora proti rozsudku). Uvedený záver podľa odvolacieho súdu je v súlade aj s obsahom odôvodnenia rozsudku NS ČR sp. zn. 25Cdo/1029/2008, na ktorý (v odvolaní)

poukázal aj žalobca. Zároveň odvolací súd konštatuje, že ani s poukazom na označený rozsudok nemožno prisvedčiť žalobcovi v tom, že premlčacia doba začala plynúť dňa 3.12.2014 (udelenie plnej moci žalobcom právnomu zástupcovi na čl. 51 pozn. odvolacieho súdu), kedy sa na prvej porade od svojho právneho zástupcu dozvedel, že mu v danom prípade vznikla škoda aj nemajetková ujma, a že tieto nároky má voči žalovanému. Uvedený argument žalobcu neobstojí ani s poukazom na jeho tvrdenie, že v spotrebiteľských sporoch aplikačná prax tiež vychádza z premisy, že spotrebiteľ sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel pri prvej porade so svojím právnym zástupcom, jednak už s ohľadom na uvedené, ale predovšetkým s poukazom na zákonnú úpravu § 19 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu. Námietačka žalobcu, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný v časti týkajúcej sa tvrdenia žalobcu o tom, že premlčacia doba začala plynúť dňa 3.12.2014 podľa odvolacieho súdu neobstojí. Hoci okresný súd v napadnutom rozsudku výslovne nekonštatuje, že žalobcom uvádzaný deň začiatku plynutia premlčacej (subjektívnej) doby je nesprávny, v odseku 16 uvádza, kedy podľa názoru súdu začala plynúť premlčacia doba (dňa 6.2.2012), z čoho je zrejmé, že s dátumom uvádzaným žalobcom sa nestotožnil.

29. Podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona o zodpovednosti za škodu štátu v znení od 1.1.2013, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak 1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu, 2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci, 1) 3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu, 2) b) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, 3) a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora, f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu 4) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní, m) orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

30. Podľa § 15 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu, štátu nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11, ods. 2 ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

31. Podľa § 16 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu štátu, zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil, ods. 2 príslušný orgán neprihliada na žiadosť, ak žiadosť nemá náležitosti podľa odseku 1 a poškodený na výzvu príslušného orgánu v určenej lehote neodstránil nedostatky žiadosti; tým nie je dotknuté právo poškodeného domáhať sa za splnenia podmienok podľa tohto zákona uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde, ods. 3 ak žiadosť už bola prerokovaná, príslušný orgán túto skutočnosť oznámi žiadateľovi s odôvodnením, že žiadosť už bola prerokovaná a na opakovanú žiadosť príslušný orgán ďalej neprihliada, ods. 4 ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania

nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr, ods. 5 každý je povinný bezodplatne poskytnúť súčinnosť potrebnú pre predbežné prerokovanie návrhu príslušnému orgánu v lehote určenej príslušným orgánom.

32. Žalobca ďalej namietal, že nemohlo dôjsť k premlčaniu nároku žalobcu a to z dôvodu, že žalobca prerokoval svoj nárok riadne a včas, keď v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku presne a nezameniteľne uviedol skutkový stav svojej veci, taktiež presne zdôvodnil okolnosti, z ktorých odvodzuje výšku požadovanej majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy, ktoré možno zhrnúť ako štvormesačná väzba a šesťročné rozhodovanie o nevine, že presne označil a aj pripojil rozhodnutie, ktorým bol vzatý do väzby ako aj odcudzujúci a oslobodzujúci rozsudok a to, že vo svojej žiadosti presne neoznačil aj rozhodnutie o vznesení obvinenia nespôsobuje, že by bol jeho nárok (mimo samotnej väzby) nedôvodný, že žalovaný od doručenia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a okresný súd od doručenia žaloby disponovali oslobodzujúcim rozsudok voči žalobcovi, ktorému muselo nevyhnutne predchádzať aj uznesenie o vznesení obvinenia ako *conditio sine qua non*. Taktiež poukázal na § 16 ods. 1, 2 zákona o zodpovednosti za škodu s tým, že ak mal žalovaný za to, že nebol v celom rozsahu príslušný na prejednanie nároku žalobcu, bol žalovaný povinný už žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v nepríslušnej časti postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žalobcu. K uvedenej námietke odvolací súd konštatuje, že dňa 22.12.2014 žalobca adresoval Ministerstvu spravodlivosti SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody za stratu na zárobku vo výške 1.951,72 Eur, trov právneho zastúpenia v konaní vo výške 3.285,66 Eur, nemajetkovej ujmy vo výške 200.000,- Eur, za úhradu odvodov zamestnávateľovi v sume 36,75 Eur, v ktorej označil za nezákonné rozhodnutie o väzbe a rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda (č. k. 1T/199/2007-233 zo dňa 4.6.2008 pozn. odvolacieho súdu), ktorým bol žalobca uznaný za vinného, čím podľa odvolacieho súdu bola naplnená požiadavka zákonného ustanovenia § 16 ods. 1 citovaného v odseku 1, keď označil nielen orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil (Ministerstvo spravodlivosti SR zodpovedné podľa § 4 ods. 1 písm. a bod 1), výšku požadovanej škody ale aj titul, z ktorého sa domáha nároku (v danej veci rozhodnutie okresného súdu o vzatí do väzby zo dňa 31.8.2006 a rozsudok okresného súdu, ktorým bol uznaný na vinného). S ohľadom na uvedené nebol dôvod na postup podľa § 15 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu, keďže žiadosť o predbežné prerokovanie bola vo vzťahu k označeným (nezákonným) rozhodnutiam predložená na príslušný orgán (Ministerstvo spravodlivosti SR). V danej veci však žalobca potom ako dňa 8.6.2015 podal vo veci žalobu, v ktorej označil identické nezákonné rozhodnutia ako v žiadosti o predbežné prerokovanie, od ktorých odvodzuje svoj nárok na náhradu škody (rozhodnutie Okresného súdu Dunajská Streda o vzatí do väzby zo dňa 31.8.2006 a rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda, ktorým bol uznaný za vinného), v priebehu konania na okresnom súde podaním zo dňa 7.1.2016 (doručené okresnému súdu dňa 11.1.2016) označil za rozhodnutie, ktorým mu vznikla škoda (ktorá je vo zvyšku predmetom prieskumu odvolacieho súdu) uznesenie o vznesení obvinenia (Okresného riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteného vyšetrovania v Dunajskej Strede č. ORP-1041/OZV-DS-2006 zo dňa 28.8.2006) a to namiesto odsudzujúceho rozsudku vydaného okresným súdom. Na uvedené okresný súd reagoval tak, že uznesením č. k. 12C/299/2015-134 zo dňa 11.8.2017 pripustil zmenu žaloby spočívajúcej v skutkových okolnostiach v zmysle písomného podania žalobcu zo dňa 11.1.2016 (doručeného). Po zohľadnení pripustenej zmeny žaloby je jednoznačne zrejmé, že titulom uplatneného nároku na náhradu škody (vo zvyšku) je uznesenie o vznesení obvinenia (Okresného riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteného vyšetrovania v Dunajskej Strede č. ORP-1041/OZV-DS-2006 zo dňa 28.8.2006), ohľadom ktorého v prípade zodpovednosti štátu za škodu podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona o zodpovednosti za škodu koná Generálna prokuratúra SR (odvolací súd odkazuje na odsek 53 svojho rozsudku č. k. 9Co/134/2018-263 zo dňa 25.6.2019), ktorej však žalobca svoju žiadosť o predbežné prerokovanie nároku neadresoval (žiadosť v konaní ani nepredložil), preto neobstojí argument žalobcu, že svoj nárok riadne a včas prerokoval s príslušným orgánom verejnej moci. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na § 16 ods. 1 citovaný v odseku 31, ktorého zákonné predpoklady vo vzťahu ku orgánu verejnej moci (Generálna prokuratúra SR) žalobcom splnené neboli.

33. Pokiaľ odvolateľ namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo riadne odôvodnené, ani s touto odvolacou námietkou sa odvolací súd nestotožnil.

34. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia v zmysle citovaného § 220 CSP, pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné

zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo účastníka a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého rozhodnutia. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práva účastníka na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konania spĺňajúce garancie spravodlivosti a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESLP, porovnaj napr. rozsudok *Garciaruiz v Španielsko* z 21.01.1999) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci.

35. Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.“ Porovnajúc odôvodnenie preskúmaného rozsudku s ust. § 220 CSP v spojení s jeho vyššie uvedeným výkladom je zrejmé, že prvoinštančný súd sa ním dôsledne riadil. Z odôvodnenia rozhodnutia je možné zistiť, ktoré skutočnosti považoval súd za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, a ako vec právne posúdil, odôvodnenie rozsudku je v tejto časti dostatočné, v dôsledku čoho nemožno rozsudok považovať za arbitrárny či nepreskúmateľný. Z rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, ako dospel k záveru, že žalovaný nárok žalobcu je vo zvyšku z dôvodu jeho premlčania nedôvodný.

36. S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie rozsudkom vo zvyšku žalobu zamietol, rozhodol vecne správne, preto odvolací súd po vysporiadaní sa s relevantnou odvolacou argumentáciou odvolateľa, s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnutý zamietajúci výrok, potvrdil.

37. Žalobca napadol odvolacou argumentáciou (označenou v odseku 5) aj výrok o náhrade trov konania, ku ktorej odvolací súd uvádza:

38. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie, ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

39. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

40. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

41. V súvislosti s rozhodovaním o trovách konania odvolací súd poukazuje na to, že predmetom konania v danej veci sú dva nároky žalobcu a to jednak nárok na náhradu majetkovej škody a nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Prvoradým kritériom pri posudzovaní náhrady trov konania je procesný úspech, ktorý žalobca dosiahol. Iná je už situácia pri rozhodovaní o náhrade trov konania ohľadom nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch, kde úspech žalobcu v konaní je závislý iba od úvahy súdu ako aj, že v konaní, v ktorom súd rozhoduje, že žalobca sa domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená zásahom do jeho práv v súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami s poukazom na zákon č. 514/2003 Z. z., odhliadnuc od výšky ktorú požaduje v žalobcom petíte, pričom v prípade vyhovenia (hoc aj čiastočného), je úspech žalobcu v konaní 100 %, avšak iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Zároveň odvolací má za to, že je nutné vychádzať zo skutočnosti, že Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 OSP, ktorá sa uplatňovalo ako *lex specialis* vo vzťahu k § 142 ods. 2 OSP. Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna

úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty (§ 142 ods. 1, 2 a 3 OSP), ale len dve (§ 255 ods. 1, 2 CSP). Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP (pomer úspechu). Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch nepôjde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu (znaleckej činnosti). Pričom uvedené súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania nerešpektoval, hoci vyššie uvedený postup uviedol už odvolací súd v bode 61 rozsudku č. k. 9Co/134/2018-263 zo dňa 25.6.2019, keď napadnutým výrokom (druhým v poradí) o náhrade trov konania súd prvej inštancie priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania 94 %, keď uzavrel, že žalovaný bol v podstatnej časti v spore úspešný (3 % žalobca proti 97 % žalovaný).

42. Predmetom konania pôvodne bola pôvodne požiadavka žalobcu na zaplatenie sumy 205.274,13 Eur, ktorý pozostáva z nároku na náhradu majetkovej škody v sume 5.274,13 Eur a na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 200.000,- Eur.

43. Súd prvej inštancie (prvý v poradí) rozsudkom č. k. 12C/199/2015-104 zo dňa 18.1.2016 žalobu zamietol, žalobcovi uložil zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 16,33 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Na odvolanie žalobcu odvolací súd prvý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Druhým rozsudkom v poradí č. k. 12C/299/2015-172 zo dňa 30.11.2017 súd prvej inštancie uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi 3.300,54 Eur (z toho priznaná nemajetková ujma v sume 1.515,- Eur a majetková škoda suma 1.785,54 Eur) do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol, žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd rozsudkom č. k. 9Co/134/2018-263 zo dňa 25.6.2019 odvolací súd (I. výrokom odvolanie žalobcu proti vyhovujúcemu výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie odmietol), zmenil II. napadnutý zamietajúci výrok tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.126,49 Eur (z toho majetková škoda 431,19 Eur) a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, v sume 651,76 Eur potvrdil a vo zvyšnej časti vrátane závislého výroku o náhrade trov konania zrušil a v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

44. V časti rozhodovania o napadnutom výroku o náhrade trov konania (druhý v poradí) má odvolací súd za to, že pri rozhodovaní o trovách konania treba vziať zreteľ predovšetkým na uvedené už v odseku 38 a teda jednak na skutočnosť, že predmetom konania sú dva (samostatné) nároky, a to nárok žalobcu na náhradu majetkovej škody ako aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, zároveň na skutočnosť, že zásadu úspechu (§ 255 CSP) vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) tak ako je tomu v prípade nároku na nemajetkovú ujmu. V týchto prípadoch však nepôjde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu tak ako tomu bolo aj v danej veci. V uvedenom smere vo vzťahu k náhrade trov konania týkajúcej sa nároku na nemajetkovú ujmu, odvolací súd vychádzal z výšky prisúdenej sumy 3.210,- Eur, a preto zmenil (§ 388 CSP v spojení s § 396 ods. 2 CSP) napadnutý výrok o náhrade trov konania tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacích konaní v časti nároku nemajetkovej ujmy v plnom rozsahu z prisúdenej sumy 3.210,- Eur. Taktiež odvolací súd postupom podľa § 388 CSP (v spojení s § 396 ods. 2 CSP) priznal žalovanému voči žalobcovi v časti nároku majetkovej škody nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacích konaní v časti nároku majetkovej škody v rozsahu 16 %. Žalovaný dosiahol v konaní čistý úspech 16 % ako rozdiel 58 % (zamietnutá suma 3.057,10 Eur) a 42 % (priznaná suma 2.217,03 Eur), pričom žalobca (pôvodne) žiadal sumu 5.274,13 Eur.

45. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP, pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

46. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali

do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľov, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

47. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).